

ЗДРАВЕЦЪ

Год. I.

Мартъ, 1921 г.

Кн. III.

Ек. Манчева.

Баба Марта.

— Баба Марта, Баба Марта!“ — викаха радостно дѣцата и се надпрѣварваха съ хубавитѣ и нови мартеници.

— „Ето Баба Марта най-послѣ дойде и ще пропжди зимата, буритѣ и мразоветѣ.“ —

А Баба Марта запрѣтнала бѣли ржкави, заплела дълги коси до петитѣ, запрѣтнала алени поли, па като стиснала една голѣма метла, мете ли, мете. Ала сърдита ли е, сърдита! Все фучи, вика, крѣска, па ето я до обѣдъ вече сума снѣжинки прѣмете и пропжди, па остави метлата и грабна чука, та хайде на рѣката.

Чука ледоветѣ, чука и нѣщо сърдита, страховито запищѣ. . . и заплака. Записка тя, че като затекоха цѣли потоци. Размекна се земята, почернѣха нивитѣ, забѣгѣха облацитѣ и ето подаде се задъ тѣхъ полелека хубаво синьо небе.

Тѣй шета тя отъ тъмно до тъмно, докато на тежка работа насмогне. Заоглежда се Баба Марта, турила ржцѣ на кръста и като че ли мисли нѣщо. Най-послѣ съблича топѣлъ кожухъ, захвърля го, па почва да се смѣе. . . .

Ами какъ се сладко засмива, какъ се топло засмива!

Засмѣ се Баба Марта и като ли по чудо пропѣлзая Слънчо по небето и право къмъ нея спусна златоогнени лжчи и стана топло, свѣтло, чисто! Че като